

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 7 mei 2019 met nummer RvVb-A-1819-0950
in de zaak met rolnummer 1718-RvVb-0369-A

Verzoekende partijen	1. de heer Johan SOUFFRIAU 2. mevrouw Hilde VAN MEENEN vertegenwoordigd door advocaat Bart BRONDERS met woonplaatskeuze op het kantoor te 8400 Oostende, Archimedesstraat 7
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van WEST-VLAANDEREN
Tussenkommende partijen	1. de heer Jef VERHOOGEN 2. mevrouw Sofie LIPPENS vertegenwoordigd door advocaat Koen VAN WYNSBERGE met woonplaatskeuze op het kantoor te 9860 Oosterzele, Kwaadbeek 47a

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 13 februari 2018 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 18 januari 2018.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Beernem van 4 april 2016 onontvankelijk verklaard.

De bestreden beslissing heeft betrekking op het perceel gelegen te 8730 Oedelem (Beernem), Zeldonkstraat lot 3A, met als kadastrale omschrijving afdeling 2, sectie D, nummer 630C.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

De tussenkommende partijen verzoeken met een aangetekende brief van 10 april 2018 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen.

De waarnemend voorzitter van de Raad verleent de tussenkommende partijen met een beschikking van 2 augustus 2018 toelating om in de debatten tussen te komen.

2.

De verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 21 november 2018 de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de verwerende partij van 18 januari 2018.

De Raad verwerpt met een arrest van 4 december 2018 met nummer RvVb/UDN/1819/0389 deze vordering tot schorsing.

De verzoekende partijen dienen tijdig een verzoek tot voortzetting in.

3.

De verwerende partij dient geen antwoordnota maar wel het administratief dossier in. De tussenkomende partijen dienen een schriftelijke uiteenzetting in. De verzoekende partijen dienen een toelichtende nota in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 2 april 2019.

Advocaat Bart BRONDERS voert het woord voor de verzoekende partijen. Advocaat Koen VAN WYNSBERGE voert het woord voor de tussenkomende partijen.

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, verschijnt niet op de zitting.

4.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

1.

De tussenkomende partijen dienen op 31 december 2015 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Beernem een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor het *“bouwen van ééngesinswoning (halfopen bebouwing”* op een perceel gelegen te 8730 Oedelem (Beernem), Zeldonkstraat lot 3A.

De percelen liggen, volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan 'Brugge - Oostkust', vastgesteld met een koninklijk besluit van 7 april 1977, in woongebied met landelijk karakter.

De percelen liggen ook in de op 5 augustus 1999 aan de heer Xavier LIPPENS vergunde, niet-ervallen verkaveling 'VK.V/2015/22'.

Er is geen openbaar onderzoek georganiseerd.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar adviseert op 22 maart 2016 als volgt voorwaardelijk gunstig:

“
...

7. Toetsing aan de goede ruimtelijke ordening

De omgeving kenmerkt zich door een mix van vrijstaande, halfopen en zelf rijwoningen.

Hoe verder in het landelijk woonlint hoe meer vrijstaande woningen aanwezig zijn. De keuze voor een halfopen bebouwing binnen het spectrum van de gevelbreedtes van de omringende bebouwing past zich visueel in deze omgeving.

De voorschriften van de verkavelingswijziging zijn zodanig geformuleerd dat de afdoende waarborgen worden geboden opdat het uitzicht van de koppelbouw op elkaar zijn afgestemd maar ook is afgestemd op de verkavelingsvoorschriften van de bestaande verkaveling. Op deze manier past de beoogde halfopen typologie in de bestaande ruimtelijke context.

Door de gekozen inplanting, afmetingen en materiaalgebruik zal de nieuwbouw goed aansluiten bij de landelijke omgeving.

De aanvraag is niet storend voor de omgeving en past in het algemeen straatbeeld.

Derhalve is de aanvraag ruimtelijk aanvaardbaar.

Advies en eventueel voorstel van voorwaarden

Voorwaardelijk gunstig op voorwaarde dat voldaan wordt aan de gewestelijke stedenbouwkundige verordening inzake hemelwaterputten, infiltratievoorzieningen, buffervoorzieningen en gescheiden lozing van afvalwater en hemelwater.

Er moet een tweede autostaanplaats voorzien worden op eigen terrein.

...”

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Beernem sluit zich aan bij het advies van de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar en verleent op 4 april 2016 onder voorwaarden een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partijen.

Tegen deze beslissing tekenen de verzoekende partijen op 4 december 2017 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 22 december 2017 als volgt dat administratief beroep onontvankelijk te verklaren:

“
...

Op 4 december 2017 heeft Mtr. Bart Bronders namens de heer en mevrouw Johan Souffriau – Hilde Van Meenen beroep ingediend tegen de beslissing van het schepencollege van BEERNEM houdende toekenning van een stedenbouwkundige vergunning aan de heer en mevrouw Jef Verhoogen – Sofie Lippens, tot de bouw van een woning.

Tegen de verkavelingswijziging heeft beroepsindiener beroep aangetekend bij de RvVb.

Artikel 4.7.21 §3 VCRO stelt dat het beroep op straffe van onontvankelijkheid ingesteld wordt binnen een termijn van dertig dagen die ingaat de dag na deze van de aanplakking.

Het attest van aanplakking afgeleverd door het gemeentebestuur van Beernem vermeldt dat de bekendmaking van de stedenbouwkundige vergunning werd aangeplakt op 11 april 2016. De aanplakking werd bovendien gecontroleerd door de gemeente op 13 april 2016.

Op grond van deze gegevens moet worden besloten dat de beroepstermijn van dertig dagen ruimschoots is overschreden.

Beroepsindieners betwist dat de aanplakking gedurende dertig dagen heeft plaatsgevonden. Het komt evenwel aan de beroepsindieners toe om dit te bewijzen. Zoals ook blijkt uit de bezorgde foto's, kan worden vastgesteld dat de aanplakking gebeurde op een duidelijk zichtbare plaats.

Het argument van beroepsindieners dat men pas op 24 oktober 2017 kennis kreeg van de afgifte van de vergunning, namelijk op de terechtzitting van de RvVb in het kader van de betwisting van de verkavelingswijziging en dit ondanks hun verhoogde waakzaamheid, weegt niet op tegen de overtuigende stukken dat de aanplakking wel degelijk heeft plaatsgevonden.

Het argument dat de aanplakking zou plaats hebben gevonden aan één van de percelen en niet aan alle bouwpercelen, wordt op geen enkele wijze aangetoond.

*Het ingestelde beroep is dan ook onontvankelijk.
...*

Na de hoorzitting van 9 januari 2018 verklaart de verwerende partij het administratief beroep op 18 januari 2018 als volgt onontvankelijk:

“ ...

A. ONTVANKELIJKHEID

*In zijn verslag stelt de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar het volgende vast:
(...)*

Tijdens de hoorzitting stelt de raadsman van de beroeper dat pas tijdens de zitting bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen werd vernomen dat er een stedenbouwkundige vergunning is verleend in uitvoering van de bij de Raad betwiste verkavelingsvergunning. Raadsman meent dat een dergelijke houding niet loyaal is. De beroepers hebben de aanplakking nooit gezien, een bord zou zijn geplaatst naast de toegangsweg ter hoogte van de struiken. De raadsman vraagt zich ook af waarom de aanvrager zelf een attest van aanplakking heeft opgevraagd?

De aanvrager verwijst in zijn nota naar de foto's die de aanplakking bewijzen, het bord werd zelfs geplastificeerd en geplaatst aan het kadastraal perceel waar de woningen zullen worden opgericht. Aanvrager merkt op dat het om een pro forma beroep gaat omdat inhoudelijk geen argumenten worden geformuleerd (licht, inkijk,...).

De aanvrager is geenszins verplicht de beroeper op de hoogte te brengen van het feit dat hij een stedenbouwkundige vergunning heeft gekregen. Hiertoe dient het instrument van de aanplakking. Evenmin is het verboden dat de aanvrager zelf een attest van aanplakking opvraagt teneinde zichzelf de nodige zekerheid te geven dat de aanplakking correct is geattesteerd. Dit is zeker niet onlogisch indien er reeds een procedure bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen hangende is voor een onderliggende vergunning.

De foto's tonen aan dat de aanplakking zichtbaar is gebeurd langs de openbare weg op de bouwplaats.

Onder toevoeging van deze overwegingen treedt de deputatie het verslag van de provinciale stedenbouwkundig ambtenaar volledig om de daarin vermelde redenen bij en maakt dit tot het hare.

B. CONCLUSIE

Overwegende dat het beroep werd aangetekend buiten de beroepstermijn van dertig dagen; dat het beroep laattijdig en dus onontvankelijk is.

...

2.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Beernem verleent op 28 september 2015 aan de tussenkomende partijen een vergunning voor het wijzigen van een verkavelingsvergunning voor lot 3 in de loten 3A en 3B, bestemd voor het oprichten van ééngezinswoningen in halfopen bebouwing. De verwerende partij verklaart het administratief beroep van de verzoekende partijen op 11 februari 2016 gedeeltelijk gegrond en verleent, met gewijzigde voorschriften, de vergunning tot het wijzigen van een verkavelingsvergunning.

De verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 31 maart 2016 de vernietiging van deze beslissing van de verwerende partij. Dat beroep is bij de Raad gekend met als rolnummer 1516/RvVb/0485/A.

3.

De verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 13 februari 2018 eveneens de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 18 januari 2018, die hun ingesteld administratief beroep tegen het collegebesluit van 4 april 2016 tot vergunning, onder voorwaarden, aan de tussenkomende partijen van de bouw van een ééngezinswoning, gelegen te 8730 Oedelem (Beernem), Zeldonkstraat lot 3B, onontvankelijk verklaart. Dat beroep is bij de Raad gekend met als rolnummer 1718-RvVb-0372-A.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN - ENIG MIDDEL

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partijen roepen de schending in van de artikelen 4.7.19, §2 en 4.7.21, §2 VCRO [bedoeld wordt 4.7.21, §3 VCRO], van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Motiveringswet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Onder verwijzing naar de bestreden beslissing voeren de verzoekende partijen aan dat de verwerende partij hun beroepsargumenten over de tijdigheid van het administratief beroep ten onrechte heeft afgewezen.

1.1

In een eerste middelonderdeel stellen de verzoekende partijen dat op basis van het attest van aanplakking niet aangetoond is dat deze aanplakking gedurende dertig dagen ononderbroken heeft uitgehangen. Ze voeren aan dat het attest van aanplakking, op aangeven van de verklaring van de aanvrager, enkel bewijst dat de aanplakking een aanvang heeft genomen op 11 april 2016 en dat dit werd vastgesteld door een aangestelde van de gemeente op 19 april 2016.

De verzoekende partijen verklaren dat ze vlak naast de bouwplaats wonen en dat ze, buiten de aanplakking die betrekking had op de verkavelingswijziging, geen bekendmakingsberichten hebben gezien, terwijl ze nochtans zeer waakzaam waren.

Uit de verklaring op eer zoals ingediend door de tussenkomende partijen leiden de verzoekende partijen af dat gesteld wordt dat de aanplakking plaats vond naast de toegang tot huisnummer 12 en dat deze zich ertoe verbonden deze gedurende dertig dagen te laten uithangen. Uit de foto's die toegevoegd zijn aan de verklaring op eer leiden de verzoekende partijen af dat de aanplakaffiches voor de beide ééngezinswoningen op één bord op lage hoogte zijn aangebracht onmiddellijk naast de toegangsweg van huisnummer 12.

De verzoekende partijen stellen vast dat op 17 mei 2016 nogmaals een attest van aanplakking werd opgesteld, op verzoek van de tussenkomende partijen, waarin geattesteerd wordt dat de aanplakingsperiode van 30 dagen is afgelopen.

Na deze feitelijke vaststellingen voeren de verzoekende partijen aan dat het niet evident is te bewijzen dat de aanplakking niet gedurende dertig dagen onafgebroken is gebeurd, zeker niet wanneer men niet op de hoogte is van de aanplakking. Er moet volgens hen ook rekening worden gehouden met het feit dat de betreffende aanvraag aan hen, als derde-belanghebbende, niet bekend moest worden gemaakt. Ze stellen dat ze geheel onwetend waren dat op 11 april 2016, zonder voorafgaand openbaar onderzoek, reeds een stedenbouwkundige vergunning werd verleend maar houden voor dat, gelet op hun verhoogde waakzaamheid, het onmogelijk is dat

ze de aanplakking niet zouden hebben opgemerkt mocht deze op een regelmatige wijze gedurende een onafgebroken periode van dertig dagen zou zijn gebeurd.

De verzoekende partijen vervolgen dat van hen niet kan verwacht worden dat ze het onmogelijke bewijzen en wijzen op een aantal met elkaar overeenstemmende feiten waaruit kan vermoed worden dat de bekendmaking geen volle dertig dagen heeft plaats gevonden:

- Er werd nog geen aanvang genomen met de werken. Mocht dit wel het geval geweest, dan zouden ze onmiddellijk gewaarschuwd zijn.
- In de procedure tot vernietiging betreffende de verkavelingswijziging werden ze pas op de pleitzitting van 24 oktober 2017 op de hoogte gebracht van het bestaan van een stedenbouwkundige vergunningen voor de twee loten waarvoor de verkavelingswijziging werd gevraagd. Ze wijzen erop dat er in deze jurisdictionele procedure geen onontvankelijkheidsexcepties ter zake werden opgeworpen.
- Het is opmerkelijk dat er op 17 mei 2016 nog een tweede attest van aanplakking werd opgemaakt op verzoek van de aanvragers zelf, terwijl dergelijk attest in de regel enkel dienstig is voor derden die administratief beroep willen instellen.
- De bekendmaking gebeurde op één perceel onmiddellijk naast een struik op lage hoogte zodat de zichtbaarheid of de kennisgeving verwarrend was (zeker in aanwezigheid van andere borden in verband met de verkavelingsvergunning) en minder zichtbaar.

De verzoekende partijen voeren aan dat het deze feiten en vermoedens zijn die ze hebben aangebracht in hun administratief beroepschrift en waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Waar de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar en de verwerende partij stellen dat het aan de verzoekende partijen is om te bewijzen dat de aanplakking niet gedurende dertig dagen heeft plaatsgevonden, argumenteren ze dat ze de verwerende partij hebben uitgenodigd, om aan de hand van deze gegevens en feiten, het vermoeden af te leiden dat de aanplakking geen volle dertig dagen is gebeurd. De verzoekende partijen zijn van oordeel dat de verwerende partij onzorgvuldig de aangebrachte gegevens en feiten heeft beoordeeld zonder acht te slaan op de samenhang ertussen en de aangevoerde vermoedens eruit af te leiden. Ze voeren nog aan dat de vaststelling door de verwerende partij dat de foto's aantonen dat de aanplakking zichtbaar is gebeurd langs de openbare weg op de bouwplaats, de door hen aangevoerde en afzonderlijk bewezen samenhangende feiten over het gebrek aan uithanging gedurende een volle termijn van dertig dagen niet opheffen.

De verzoekende partijen besluiten dat de verwerende partij artikel 4.7.19, §2 VCRO miskent door enkel te oordelen over de aanplakking zelf en de vaststelling ervan, maar niet over de duur, terwijl dit volgens hen even essentieel is om de beroepstermijn te laten ingaan en de rechten van derden om beroep in te stellen te garanderen.

1.2

In een tweede onderdeel voeren de verzoekende partijen aan dat de aanplakking niet gebeurde op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft.

De verzoekende partijen lichten toe dat uit de foto's die bij de verklaring op eer van 11 april 2016 werden gevoegd blijkt dat de bekendmakingen voor beide stedenbouwkundige vergunningen vlak naast de toegangsweg van nummer 12 op een zeer lage hoogte zijn aangebracht, terwijl minstens één ervan een ander bouwperceel betreft (namelijk perceel met huisnummer 10D).

De verzoekende partijen argumenteren dat ze dit opgeworpen hebben in hun administratief beroep en dat dit door de verwerende partij werd afgedaan met de bewering dat dit op geen

enkele wijze wordt aangetoond en met de melding dat het bord werd geplaatst aan het kadastraal perceel waar de woningen zullen worden opgericht. Ze verwijzen naar de door hen met het beroepschrift meegedeelde foto's dat beide bekendmakingen op éénzelfde bord, vlak naast de struik naast de ingangsweg van huisnummer 12 werden geplaatst, terwijl dit ook werd toegegeven door de vergunningsaanvragers ter gelegenheid van de hoorzitting.

De verzoekende partijen voeren aan dat met “*de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft*” in de zin van artikel 4.7.19, §2 VCRO niet noodzakelijk de plaats bedoeld wordt waarop het kadastraal nummer betrekking heeft. Ter vergelijking verwijzen ze naar de stedenbouwkundige vergunning die afgeleverd wordt binnen een verkaveling alvorens de afzonderlijke loten een kadastrale hernummering krijgen. Ook dan volstaat het volgens hen niet dat de aanplakking zou gebeuren om het even waar op het oorspronkelijk kadastraal perceel. Het aanbrengen van twee bekendmakingen voor twee afzonderlijke stedenbouwkundige vergunningen op eenzelfde lot van een gewijzigde verkaveling is volgens hen niet evident omdat dit derden in verwarring brengt. Het lijkt er immers op dat die bekendmakingen dan te maken hebben met de verkaveling en niet met de stedenbouwkundige vergunningen. Ze besluiten dat het begrip ‘plaats’ uit artikel 4.7.19, §2 VCRO moet begrepen worden als ‘locatie’. Door hun argumenten in dit verband niet in overweging te hebben genomen, menen de verzoekende partijen dat de verwerende partij artikel 4.7.19, §2 VCRO geschonden heeft en ten onrechte tot de onontvankelijkheid van het beroep heeft beslist.

2.

De tussenkomende partijen antwoorden dat de bestreden beslissing zeer duidelijk motiveert waarom de verwerende partij het door de verzoekende partijen ingestelde beroep onontvankelijk acht. Ze halen aan dat de verwerende partij in eerste instantie verwijst naar het gelijkkluidend advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar en citeren vervolgens de relevante onderdelen van de bestreden beslissing. Ze verwijzen ook naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 27 januari 2011 met nummer 8/2011.

Ze voeren met betrekking tot het eerste middelonderdeel aan dat de verzoekende partijen er niet in slagen aan te tonen dat de aanplakking niet overeenkomstig artikel 4.7.19, §2 VCRO zou zijn verlopen. Ze verwijzen naar het, zoals ook aangevoerd door de verzoekende partijen, afgeleverde attest van aanplakking van 17 mei 2016 waaruit blijkt dat de bekendmaking van de verleende vergunning op 4 april 2016 goed zichtbaar en leesbaar vanaf de openbare weg werd aangeplakt op 11 april 2016 en dat de aanplakkingsperiode van 30 dagen was afgelopen.

De tussenkomende partijen vervolgen dat de verzoekende partijen geen enkel element aanbrengen waaruit zou moeten blijken dat er aan juistheid van de inhoud van het attest zou moeten worden getwijfeld. De feitelijke gegevens die de verzoekende partijen aanbrengen zijn volgens de tussenkomende partij niet van aard om toe te laten te vermoeden dat de aanplakking niet gedurende een ononderbroken termijn van dertig dagen zou hebben uitgehangen.

Het loutere feit dat de verzoekende partijen de aanplakking niet zouden hebben opgemerkt is volgens de tussenkomende partijen niet voldoende om te doen besluiten dat de aanplakking niet overeenkomstig artikel 4.7.19, §2 VCRO gebeurde. Ze wijzen erop dat het bekendmakingsbord nog steeds aanwezig is op het terrein en dit op de plaats waar ook de andere bekendmakingen (met betrekking tot de betwiste verkavelingswijziging) is gebeurd. Het is volgens de tussenkomende partijen bijzonder ongeloofwaardig dat de verzoekende partijen deze borden niet zouden opgemerkt hebben, terwijl er uit hun eerdere proceshouding blijkt dat ze elke wijziging op het terrein nauwlettend in het oog hebben gehouden. Ze zijn van oordeel dat de verzoekende

partijen er bewust voor geopteerd hebben om te berusten in de tussengekomen stedenbouwkundige vergunningen door geen administratief beroep in te stellen en niet in rechte op te treden tegen deze vergunningen.

Over het tweede middelonderdeel stellen de tussenkomende partijen dat alle borden en aanplakkingen in het dossier op perceel 630c staan, wat het perceel is waarop de beide woningen zullen worden opgericht. Ze voegen ook een luchtfoto bij met overdruk van de kadastrale grenzen om deze plaats aan te duiden en ook nogmaals een foto met het bekendmakingsbord. Ze benadrukken dat het gaat om één kadastraal perceel en dat dit tot op vandaag in zijn geheel in gebruik is als weide.

De tussenkomende partijen merken op dat het feit dat de attesten van aanplakking niet zouden zijn meegedeeld ter gelegenheid van de schriftelijke uiteenzetting in het dossier van de verkavelingswijziging van weinig belang is, omdat ook op het ogenblik van de indiening van de schriftelijke uiteenzetting in die procedure de termijn van 30 dagen reeds verstreken was.

Ze besluiten dat de verwerende partij in de motivering van de bestreden beslissing alle elementen die de verzoekende partijen aandragen om hun "vermoedens" te staven zijn weerlegd. Ze stellen dat de bestreden beslissing voldoende is gemotiveerd.

3.

De verzoekende partijen hernemen in hun toelichtende nota hun eerder betoog en benadrukken dat ze altijd zeer oplettend elke wijziging in verband met de aanplakkingen hebben opgevolgd. Dit versterkt volgens hen het vermoeden dat de aanplakking geen volle dertig dagen is gebeurd. Ze zijn van oordeel dat het de vergunninghouder is die moet bewijzen dat de aanplakking voldoende lang heeft uitgehangen.

Met betrekking tot 'de plaats van de aanvraag', verwijzen ze naar de wijzigende verkavelingsvergunning waar één perceel ontdubbeld werd in twee percelen zodat de aanvraag voor de stedenbouwkundige vergunning alleen maar daar kan aangeplakt worden waar de woning zal worden opgericht.

De verzoekende partijen zijn dan ook van oordeel dat de aanplakking onregelmatig was en het vermoeden bevestigt dat ze gedurende de uiterst korte termijn waarin de aanplakking is gebeurd deze ook niet effectief konden vaststellen.

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partijen voeren in essentie aan dat de aanplakking van de mededeling dat de stedenbouwkundige vergunning werd verleend, gebrekkig is en niet gebeurde overeenkomstig artikel 4.7.19, §2 VCRO. Ze zijn van oordeel dat de verwerende partij ten onrechte hun administratief beroep als laattijdig heeft verworpen.

2.

De verzoekende partijen zijn derde-belanghebbenden in de zin van artikel 4.7.21, §2, 2° VCRO, voor wie de administratieve beroepstermijn, overeenkomstig artikel 4.7.21, §3, 3° VCRO, begint te lopen vanaf de dag na de startdatum van de aanplakking.

Artikel 4.7.19, §2 VCRO bepaalt het volgende:

“Een mededeling die te kennen geeft dat de vergunning is verleend, wordt door de aanvrager gedurende een periode van dertig dagen aangeplakt op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft. De aanvrager brengt de gemeente onmiddellijk op de hoogte van de startdatum van de aanplakking. De Vlaamse Regering kan, zowel naar de inhoud als naar de vorm, aanvullende vereisten opleggen waaraan de aanplakking moet voldoen.

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde waakt erover dat tot aanplakking wordt overgegaan binnen een termijn van tien dagen te rekenen vanaf de datum van de ontvangst van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen.

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde levert op eenvoudig verzoek van elke belanghebbende, vermeld in artikel 4.7.21, §2, een gewaarmerkt afschrift van het attest van aanplakking af.”

De in artikel 4.7.21, §3, 3° VCRO vermelde termijn is een vervaltermijn. Deze bepaling, en de wijze waarop de beroepstermijn begint te lopen (*de dag na de startdatum van de aanplakking*) moet strikt worden geïnterpreteerd, temeer daar de keuze voor een aanplakking als start voor de berekening van de beroepstermijn voor derde-belanghebbenden, ingegeven is door het principe om zo snel mogelijk rechtszekerheid te verschaffen aan de aanvrager.

Wanneer de verzoekende partijen, als derde-belanghebbenden de (regelmatige) aanplakking betwisten, en daarmee dus ook de startdatum van hun beroepstermijn, dragen ze in beginsel de bewijslast. Ze moeten aantonen dan wel aannemelijk maken dat de aanplakking door de aanvrager niet gebeurde overeenkomstig artikel 4.7.19, §2 VCRO. Ze moeten daarbij concrete elementen aanvoeren die wijzen op het ontbreken van een (regelmatige) aanplakking of wijzen op een onregelmatig attest van aanplakking. De loutere bewering dat er geen sprake was van een (regelmatige) aanplakking, volstaat niet (*Parl. St. VI. Parl., 2008-2009, stuk 2011/1, p. 188, nr. 557*).

Sinds het arrest van het Grondwettelijk Hof van 27 januari 2011 (nr. 8/2011) kan niet ernstig meer worden betwist dat de beroepstermijn ingaat de dag na de startdatum van aanplakking. Bovendien wordt met betrekking tot de aanplakking als vorm van bekendmaking van vergunningsbeslissingen overwogen dat dit een geschikte vorm van bekendmaking is. Het attest van aanplakking vormt een belangrijk bewijsmiddel om de datum van aanplakking aan te tonen, maar deze datum kan desgevallend ook worden aangetoond dan wel worden betwist met andere bewijsmiddelen, die moeten worden geëvalueerd.

Tot zolang de Vlaamse regering geen aanvullende inhoudelijke of vormelijke vereisten heeft opgelegd waaraan de aanplakking moet voldoen, kan enkel rekening gehouden worden met artikel 4.7.19, §2 VCRO.

3.

Het college van burgemeester en schepenen verleent op 4 april 2016 een stedenbouwkundige vergunning tot het bouwen van een ééngezinswoning onder voorwaarden aan de tussenkomende partijen op lot 3A van de gewijzigde verkaveling.

Met een aangetekende brief van op 4 december 2017 hebben de verzoekende partijen administratief beroep ingesteld tegen de voormelde vergunning van 4 april 2016.

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij vast, eensluidend met het advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, dat het beroep werd aangetekend buiten de beroepstermijn van dertig dagen en dat het beroep laattijdig en dus onontvankelijk is.

4.

4.1

De verwerende partij moet het onderzoek naar de correcte aanplakking doen op basis van de documenten die in het gemeentelijk dossier aanwezig zijn en op basis van objectief verifieerbare stukken en argumenten die eventueel worden aangebracht door de beroepende partijen.

De Raad kan zich in dit verband niet in de plaats stellen van de verwerende partij. Hij is wel bevoegd na te gaan of de verwerende partij op correcte wijze de feitelijke gegevens beoordeeld heeft en daar in rechte gevolgen heeft aan verbonden die niet kennelijk onredelijk zijn.

4.2

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij, ter beoordeling van de tijdigheid van het dossier, op het tijdstip van het nemen van de bestreden beslissing beschikte over volgende relevante stukken:

- a) een niet-gedateerde verklaring op eer uitgaande van de tussenkomenende partijen waarop het volgende wordt aangeduid:

“... ”

Hierbij stel ik u op de hoogte dat op 11 april 2016 de bekendmaking op een vanaf het openbaar domein goed zichtbare plaats en leesbaar is uitgehangen op:

Zeldonkstraat 10c – 8730 Beernem

Naast toegang huisnummer 12 (omschrijving waar de aanplakking geplaatst is, bv. naast brievenbus,...)

Ik voeg wel/~~geen~~ foto waarop de bekendmaking staat afgebeeld.

Ik verklaar hierbij dat de bekendmaking van de beslissing van 4 april 2016 van het college van burgemeester en schepenen over mijn aanvraag tot bouwen van een ééngezinswoning. Gedurende een onafgebroken periode van 30 kalenderdagen die ingaat de dag na deze van aanplakking op dezelfde plek en goed zichtbaar en leesbaar blijft uithangen en dat ik elke onregelmatigheid onmiddellijk en uit eigen beweging meld aan de gemeente.

De aanplakking gebeurde op het terrein gelegen in de Zeldonkstraat 10c te 8730 Beernem.

Ik zal de beslissing tijdens de hele duur van de aanplakking goed zichtbaar en goed leesbaar houden.

“... ”

- b) 4 foto's, toegevoegd aan deze verklaring op eer, met op elke foto de vermelding van de aanmaakdatum: '11/04/2016 09:46'.
- c) Het bewijs van een controle van de aanplakking op 13 april 2016 door een aangestelde van de gemeente, met een parafering voor 'OK' door deze aangestelde.
- d) een attest van aanplakking van 19 april 2016 met de volgende vermelding:

*“Ondergetekende, Dhr. Jan Claeys, secretaris van de gemeente Beernem attesteert dat de bekendmaking van de stedenbouwkundige vergunning, verleend op 4 april 2016, aan VERHOOGEN Jef en LIPPENS Sofie, Eentveldstraat 32, 9910 Knesselare voor het bouwen van ééngezinswoning, op het terrein waarop de vergunning betrekking heeft, goed zichtbaar en leesbaar vanaf de openbare weg **werd aangeplakt op 11/04/2016**. De aanplakingsperiode van 30 dagen is nog niet afgelopen.”;*

- e) een attest van aanplakking van 17 mei 2016 met de volgende vermelding:

*“Ondergetekende, Dhr. Jan Claeys, secretaris van de gemeente Beernem attesteert dat de bekendmaking van de stedenbouwkundige vergunning, verleend op 4 april 2016, aan VERHOOGEN Jef en LIPPENS Sofie, Eentveldstraat 32, 9910 Knesselare voor het bouwen van ééngezinswoning, op het terrein waarop de vergunning betrekking heeft, goed zichtbaar en leesbaar vanaf de openbare weg **werd aangeplakt op 11/04/2016**. De aanplakking werd conform artikel 4.7.19§2 van de Vlaamse Codex RO uitgevoerd.”*

De zin *“De aanplakingsperiode van 30 dagen is nog niet afgelopen.”*; werd in dit attest doorstreept.

5.

5.1

In een eerste middelonderdeel betwisten de verzoekende partijen dat de aanplakking onafgebroken gedurende dertig dagen heeft plaatsgevonden.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen geen elementen aanbrengen op basis waarvan twijfel kan rijzen of de betreffende mededeling gedurende een onafgebroken periode van dertig dagen werd aangeplakt op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft.

De verzoekende partijen beroepen zich louter op feiten die volgens hen doen vermoeden dat de bekendmaking geen volle dertig dagen heeft plaatsgevonden, onder andere het feit dat de werken niet zijn begonnen, dat er bij de procedure tot nietigverklaring van de verkaveling geen melding werd gemaakt van de stedenbouwkundige vergunning en dat er een attest van aanplakking werd afgegeven op vraag van de aanvrager. Waar de verzoekende partijen voorhouden dat de verwerende partij geen rekening houdt met de samenhang tussen deze feiten en vermoedens, stelt de Raad vast dat de verwerende partij wel degelijk deze feiten mee in overweging neemt, maar van oordeel is dat dit geenszins een afdoende bewijs is:

“ ...

De aanvrager is geenszins verplicht de beroeper op de hoogte te brengen van het feit dat hij een stedenbouwkundige vergunning heeft gekregen. Hiertoe dient het instrument van de aanplakking. Evenmin is het verboden dat de aanvrager zelf een attest van aanplakking opvraagt teneinde zichzelf de nodige zekerheid te geven dat de aanplakking correct is geattesteerd. Dit is zeker niet onlogisch indien er reeds een procedure bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen hangende is voor een onderliggende vergunning. De foto's tonen aan dat een aanplakking zichtbaar is gebeurd langs de openbare weg.

Onder toevoeging van deze overwegingen treedt de deputatie het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar volledig om de daarin vermelde redenen bij en maakt dit tot het hare.

...”

Met betrekking tot de voorgehouden niet onafgebroken duur van dertig dagen van de aanplakking oordeelt de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar als volgt:

“ ...

Beroepsindiener betwist dat de aanplakking gedurende dertig dagen heeft plaatsgevonden. Het komt evenwel aan de beroepsindiener toe om dit te bewijzen. Zoals ook blijkt uit de bezorgde foto's, kan vastgesteld worden dat de aanplakking gebeurde op een duidelijk zichtbare plaats.

...”

5.2

Waar de verzoekende partijen niet de startdatum van de aanplakking betwisten, en ook niet de controle van de aanplakking zelf door een aangestelde van de gemeente (stuk 7.9 van de verzoekende partijen) betwisten ze in essentie enkel het gegeven dat de aanplakking niet onafgebroken gedurende een termijn van dertig dagen gebeurde.

Zoals reeds eerder gesteld dragen de verzoekende partijen, voor zover ze de regelmatigheid van de aanplakking betwisten, de bewijslast. De Raad is zich enerzijds wel bewust van de moeilijkheid van een negatieve bewijslast, maar dient vast te stellen dat de officiële stukken die bijgebracht werden door de gemeente, en de stukken die de verzoekende partijen zelf aan hun dossier toevoegen het standpunt van de verwerende partij op redelijke wijze ondersteunen. De feiten en gegevens die de verzoekende partijen aanreiken, en de samenhang ertussen waaruit ze het vermoeden afleiden dat de aanplakking niet onafgebroken gedurende dertig dagen heeft uitgehangen, volstaan naar het oordeel van de Raad niet om aannemelijk te maken dat de aanplakking niet op correcte wijze zou gebeurd zijn. De verzoekende partijen, die hier de bewijslast dragen brengen niet het minste begin van bewijs bij (zoals bijvoorbeeld getuigenverklaringen) waaruit zou kunnen blijken dat er tijdens de duur van de aanplakking onregelmatigheden gebeurden, of die hun standpunt kunnen bevestigen. De al dan niet loyale houding van een procespartij in een andere procedure is voor de verwerende partij, noch voor de Raad een element waarmee rekening kan gehouden worden. Enerzijds bestaat er geen verplichting voor de aanvrager om een derde op een andere manier op de hoogte te brengen van een afgeleverde vergunning en anderzijds is de discussie over loyaliteit een deontologische aangelegenheid waarvoor de verwerende partij noch de Raad bevoegd is. Dat de tussenkomende partijen na het verstrijken van de uithangtermijn zelf een attest hebben aangevraagd is niet verwonderlijk en niet uitgesloten aangezien ze als aanvrager in artikel 4.7.19, §2 VCRO vernoemd worden bij de personen die een attest kunnen aanvragen.

Wat de kritiek betreft op de plaats waar de aanplakking plaats vond, verwijst de Raad naar de beoordeling van het tweede middelonderdeel.

6.

6.1

In het tweede middelonderdeel houden de verzoekende partijen voor dat de aanplakking niet heeft plaats gevonden 'op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft'. Ze voeren aan dat er na de wijzigende verkavelingsvergunning twee stedenbouwkundige vergunningen werden afgeleverd en dat beide bekendmakingen op eenzelfde bord op één perceel werden geplaatst, naast de toegang tot huisnummer 12, zodat moet worden vastgesteld dat minstens één van de twee bekendmakingen op een ander perceel dan het bouwperceel werd aangebracht.

6.2

Uit de stukken van het dossier blijkt dat op 4 april 2016 door het college van burgemeester en schepenen twee stedenbouwkundige vergunningen werden verleend, na de wijziging van lot 3 van een bestaande verkaveling in de loten 3A en 3B. Er bestaat geen betwisting over het feit dat het oorspronkelijk lot 3 het kadastraal perceel 0630 C betreft. Dit kadastraal perceel wordt ook in de stedenbouwkundige vergunning vermeld. Uit het in het administratief dossier aanwezige aanvraagdossier blijkt dat de tussenkomende partijen in hun aanvraag voor de stedenbouwkundige vergunning telkens de kadastrale gegevens hebben vermeld en toevoegden of het ging over lot 3A of 3B uit het gewijzigde lot 3 van de bestaande verkaveling (dossier hangende bij de Raad onder het rolnummer 1516/RvVb/0485/A).

De verzoekende partijen wonen op het huisnummer 10A. Het lot met hun woning is lot 1 uit de bestaande verkaveling, en ze hebben ook lot 2 in hun bezit, dat ze gebruiken als tuin.

Rechts van het gewijzigde lot 3 (gezien van aan de straat) bevindt zich een perceel met huisnummer 12 waarop een hoeve staat met als kadastraal nummer 631D, eveneens in eigendom van de tussenkomende partijen. De wijziging van de verkaveling had tot doel lot 3 op te splitsen zodat op de te realiseren loten 3A en 3B een koppelwoning kon worden opgericht.

Het voorliggend dossier heeft betrekking op de eengezinswoning die na de realisatie van de verkaveling kan opgericht worden op het lot 3A. Dit lot bevindt zich het verst van de woning van de verzoekende partijen en het dichtst tegen de hoeve op perceel 631D.

Noch in de aanvraag, noch in de begeleidende nota is sprake van een huisnummer, wel van lot 3A. In de stedenbouwkundige vergunning, verleend door het college van burgemeester en schepenen is sprake van huisnummer 10D. In de bestreden beslissing is dan weer sprake van huisnummer 10C, maar de Raad gaat ervan uit dat dit een materiële vergissing is. Of er reeds huisnummers zijn toegekend ten tijde van de voorliggende aanvraag is niet geweten.

Uit het administratief dossier, en specifiek de foto's gevoegd bij de aanvraag en bij de verklaring op eer van de tussenkomende partijen, blijkt dat een aanplakkingsbord werd geplaatst op wat aanvankelijk lot 3 was. Dit bord staat immers naast een struik die geplant is onmiddellijk naast de oprit naar de hoeve op perceel 631D (huisnummer 12).

Dit bord bevat de afzonderlijke bekendmakingen voor de stedenbouwkundige vergunningen betrekking hebbend zowel op lot 3A als op lot 3B. Het louter feit dat op één bord twee bekendmakingen worden aangebracht is op zich niet misleidend of strijdig met artikel 4.7.19, §2 VCRO.

6.3

Uit artikel 4.7.19, §2 VCRO volgt dat de aanplakking moet gebeuren *“op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft”*. De Vlaamse regering heeft tot op heden geen aanvullende vereisten opgelegd waaraan de aanplakking moet voldoen. Er moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de aanplakking zichtbaar en leesbaar moet zijn vanaf de openbare weg.

De verzoekende partijen houden voor dat de bekendmaking op één perceel naast een struik en op lage hoogte van de grond niet beantwoordt aan de vereisten van artikel 4.7.19, §2 VCRO en dat de zichtbaarheid en de kennisneming verwarrend was.

Wat de zichtbaarheid en leesbaarheid van de aanplakking betreft, stelt de Raad vast op basis van de foto's gevoegd bij de verklaring op eer van de aanvragers (die de verzoekende partijen ook in hun stavingsstukken opnemen) dat het bekendmakingsbord inderdaad naast een struik staat, maar daardoor niet minder zichtbaar of leesbaar zou zijn. Uit de foto's gevoegd bij de aanvraag blijkt dat diezelfde struik op ongeveer twee meter van de openbare weg staat. Dat het

bord laag bij de grond zou staan, blijkt niet uit de foto's en bovendien legt artikel 4.7.19, §2 VCRO geen minimale hoogte voor het bekendmakingsbord op. De verwerende partij kon dan ook redelijkerwijze besluiten dat de aanplakking zichtbaar is gebeurd langs de openbare weg.

Blijft nog het argument van de verzoekende partijen dat de aanplakking maar op één perceel gebeurde terwijl er twee stedenbouwkundige vergunningen werden afgeleverd voor twee verschillende bouwplaatsen.

Het kan niet ernstig betwist worden dat het bekendmakingsbord werd geplaatst op het kadastraal perceel 630C en dus op het oorspronkelijk lot 3 dat, ten tijde van de aanplakking in april 2016, nog steeds in gebruik was als weiland. Rekening houdende met het feit dat de wijzigende verkavelingsvergunning op dat ogenblik nog voor de Raad in betwisting was, dat de opsplitsing naar de loten 3A en 3B nog niet in feite werd gerealiseerd, en dat er slechts één kadastraal perceel gekend is (namelijk 630C), is het voor de Raad niet onredelijk aan te nemen dat het oorspronkelijk lot 3 kan beschouwd worden als 'de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft'. Gelet op de aard van de werken, namelijk het oprichten van twee eengezinswoningen, maar als koppelwoning, en het feit dat de vergunning aan dezelfde personen werd afgeleverd (tussenkommende partijen) konden de aanvragers zich in redelijkheid beperken om slechts één bekendmakingsbord te plaatsen op een duidelijke plaats. Die duidelijke plaats is naar het oordeel van de Raad mogelijk op het oorspronkelijke lot 3, en niet zoals de verzoekende partijen op een nogal formalistische wijze voorhouden op exact de plaatsen waar de woningen zullen worden opgericht. De Raad is van oordeel dat het normdoel van artikel 4.7.19, §2 VCRO bereikt is, namelijk een bekendmaking op 'de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft'. De Raad stelt bovendien nogmaals vast dat ten tijde van de aanvraag er nog geen zekerheid is over de aanvraag tot wijziging van de verkavelingsvergunning en nog minder over het toekennen van huisnummers. De enige zekerheid op dat ogenblik zijn de kadastrale gegevens.

7.

Zelfs in de hypothese dat de in artikel 4.7.19, §2 VCRO bedoelde aanplakking onregelmatig zou zijn gebeurd (hoger werd het tegendeel evenwel aangetoond), merkt de Raad op dat de verzoekende partijen voorhouden pas op de openbare zitting van 24 oktober 2017 (gehouden in het dossier inzake de wijzigende verkavelingsvergunning) kennis gekregen te hebben van het feit dat er op 4 april 2016 twee stedenbouwkundige vergunningen werden verleend voor het bouwen van twee eengezinswoningen en eveneens kennis kregen van de attesten van aanplakking van 17 mei 2016 die betrekking hebben op de verleende stedenbouwkundige vergunningen.

De verzoekende partijen hadden zo minstens vanaf 24 oktober 2017 kennis van het feit dat twee stedenbouwkundige vergunningen werden verleend, wat een normaal voorzichtig handelend persoon zou alarmeren en ertoe zou aanzetten om diligent te handelen. Het stond met andere woorden aan de verzoekende partijen om op dat ogenblik onmiddellijk inzage te nemen van de betreffende vergunningen, in plaats van meer dan een maand de tijd te nemen en pas op 4 december 2017 administratief beroep in te stellen. Het uitgangspunt dat de rechtsgeldigheid en het voortbestaan van administratieve beslissingen niet te lang onzeker mag blijven geldt ook voor de verzoekende partijen. Er anders over oordelen zou betekenen dat aan de verzoekende partijen wordt toegestaan om de aanvangsdatum van de beroepstermijn, op basis van een beweerde ontstentenis van een regelmatige aanplakking willekeurig te verschuiven. Op die manier zou de rechtsgeldigheid en het voortbestaan van de betreffende bestuurshandeling in het ongewisse worden gehouden, zonder dat tussenkommende partijen als begunstigde van de vergunning, en eventuele andere belanghebbenden, hiervan op de hoogte zijn. Het loutere feit

dat de verzoekende partijen eerst nogmaals de attesten van aanplakking hebben opgevraagd en inlichtingen over wie de controle over de aanplakking uitvoerde, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Ze kunnen niet naar eigen goeddunken de startdatum van de beroepstermijn blijven vooruitschuiven.

Zelfs in de veronderstelling van een onregelmatige aanplakking is de Raad van oordeel dat in hoofde van de verzoekende partijen een onverantwoord gebrek aan diligent handelen kan verweten worden door hun eigen stilzitten wat betreft het aantekenen van administratief beroep tegen de stedenbouwkundige vergunningen vanaf de feitelijke kennisname.

8.

Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partijen geen elementen aanreiken die redelijkerwijze kunnen verantwoorden waarom hun beroep bij de verwerende partij tijdig zou zijn.

Het middel wordt verworpen.

VII. KOSTEN

1.

De verzoekende partijen vorderen in hun verzoekschrift de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding, met inbegrip van een rechtsplegingsvergoeding begroot op 700 euro.

De tussenkomende partijen vragen de vordering af te wijzen en de verzoekende partijen te verwijzen tot de kosten van het geding.

2.

2.1

Met toepassing van artikel 33 DBRC-decreet legt de Raad de kosten van het beroep ten laste van de partij die ten gronde in het ongelijk gesteld wordt.

Artikel 21, §7 DBRC-decreet bepaalt dat de Raad op verzoek een rechtsplegingsvergoeding kan toekennen, die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en erelonen van de advocaat van de partij die ten gronde in het gelijk gesteld wordt.

2.2

Aangezien het beroep van de verzoekende partijen wordt verworpen, moeten ze beschouwd worden als partij die ten gronde in het ongelijk wordt gesteld en valt het door hen betaalde rolrecht, ten bedrage van 600 euro, ten hunne laste. Een rechtsplegingsvergoeding kan aan de verzoekende partijen dan ook niet toegekend worden.

2.3

In zoverre de tussenkomende partijen zelf beslissen om al dan niet tussen te komen in een procedure, is de Raad van oordeel dat hun tussenkomst de inzet van de procedure niet mag verzwaren voor de andere partijen, zodat de Raad het passend acht dat de tussenkomende partijen de kosten van hun tussenkomst, zijnde het door hen betaalde rolrecht, zelf dragen.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de heer Jef VERHOOGHEN en mevrouw Sofie LIPPENS is ontvankelijk.
2. De Raad verwerpt de vordering tot vernietiging.
3. De Raad legt de kosten van het beroep bestaande uit het rolrecht van de verzoekende partijen, bepaald op 600 euro, ten laste van de verzoekende partijen.
4. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 400 euro, ten laste van de tussenkomende partijen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 7 mei 2019 door de tweede kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de tweede kamer,

Margot DEPRAETERE

Hilde LIEVENS